

Sygn. akt II Aka 42/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.A. Zbigniew Makarewicz

Sędziowie: S.A. Wojciech Zaręba

S.A. Jacek Michalski (sprawozdawca)

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej
w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 roku

s p r a w y **A. S. (1)**

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 27 września 2012 r., sygn. II K 71/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób , że A. S. (1) uznaje za winnego tego , że w dniu 2 lutego 2012 roku w W. , powiat (...), województwo (...) przyjął B. H.-obywatelkę Bułgarii , w celu wykorzystania jej w prostytucji , w zamian za kwotę 1700.00 złotych przekazaną S. H. sprawującej opiekę nad pokrzywdzoną , który to czyn kwalifikuje z art. 189a§1 k.k. i przepis ten przyjmuje za podstawę skazania a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 189a§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§2 i§6 pkt. 2 k.k.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

III. zwalnia oskarżonego A. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala , że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. S. (2) został oskarżony o to , że :

I. w dniu 2 lutego 2012 roku w W., powiat (...), województwo (...) przyjął B. H. – obywatelkę Bułgarii, w celu wykorzystania jej w prostytucji, w zamian za kwotę 1700,00 złotych przekazaną S. H. sprawującej opiekę nad pokrzywdzoną,

tj. o przestępstwo z art. 189a§1 k.k.

M. S. został oskarżony o to , że :

II. w okresie od kwietnia 2011 roku do 1 lutego 2012 roku w miejscowości M., województwo (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uzyskał korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 6000,00 złotych z uprawiania prostytucji przez S. H. – obywatelkę Bułgarii, tj. o przestępstwo z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

S. H. została oskarżona o to, że :

III. w dniu 2 lutego 2012 roku w W., powiat (...), województwo (...), sprawując opiekę nad B. H. – obywatelką Bułgarii, w celu wykorzystania jej w prostytucji, przekazała ją A. S. otrzymując w zamian kwotę 1700,00 złotych, tj. o przestępstwo z art. 189a§1 k.k.

IV. w okresie od 29 stycznia 2012 roku do 1 lutego 2012 roku w W., województwo (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłoniła B. H. – obywatelkę Bułgarii do uprawiania prostytucji oraz uzyskała korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 280,00 złotych z uprawiania prostytucji przez wymienioną, tj. o przestępstwo z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 27 września 2012 roku w sprawie II K 71/12 :

I. A. S. (1) w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu określonego w pkt I uznał za winnego tego, że: w dniu 2 i 3 lutego 2012 roku w W. i W., województwo (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował ułatwić B. H. – obywatelce Bułgarii uprawianie prostytucji, przekazując za nią kwotę 1700,00 złotych S. H. sprawującą opiekę nad nią, zabierając B. H. do swojego mieszkania, skąd miała być następnie przewożona przez oskarżonego do miejsca wykonywania usług, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zawiadomienie funkcjonariuszy policji przez S. H., to jest czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 204§1kk i za to na podstawie art. 14§1kk w zw. z art. 204§1kk wymierzył mu karę 1(jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. M. S. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu określonego w pkt II uznał za winnego tego, że: w okresie od kwietnia 2011 roku daty bliżej nieustalonej do 31 stycznia 2012 roku w miejscowości M., województwo (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czerpał korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 5000,00 złotych z uprawiania prostytucji przez S. H. – obywatelkę Bułgarii, to jest czynu z art. 204§2kk w zw. z art.12kk i za to na podstawie art.204§2kk wymierzył mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego w odniesieniu do pkt II wyroku środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 5000 zł(pięć tysięcy złotych);

IV. S. H. od popełnienia zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, określonego w pkt III uniewinnił;

V. S. H. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu określonego w pkt IV uznał za winną tego, że: w okresie od 29 stycznia 2012 roku do 1 lutego 2012 roku w W., województwo (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłoniła i ułatwiała B. H. – obywatelce Bułgarii, uprawianie prostytucji w ten sposób, że dowoziła ją w miejsce świadczenia usług oraz udzielała jej niezbędnych informacji w tym zakresie, to jest czynu z art. 204§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 204§1kk wymierzył jej karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69§1i2kk i art. 70§1pkt1kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, wyznaczając okres próby 3(trzech) lat;

VII. na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolości zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie A. S. i M. S. od dnia 3 lutego 2012 roku do dnia 27 września 2012 roku;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. – Kancelaria Adwokacka w R. oraz K. N. – Kancelaria Adwokacka w R. kwoty po 1033,20zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

IX. zwolnił oskarżonych od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a w zakresie uniewinnienia orzeka, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli Prokurator Rejonowy w Grójcu oraz obrońca oskarżonego A. S. (1)

Prokurator Rejonowy w Grójcu zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego A. S. (1) zarzucając mu na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść , polegający na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej B. H. oraz M. S. , poprzez niezasadne przyjęcie , iż zachowanie A. S. (1) , polegające na „ zapłacie za pokrzywdzoną , kwoty 1700,00 złotych wyczerpywało znamiona występku określonego w art. 13§1 k.k. w zw. z art. 204§1 k.k. , w sytuacji gdy prawidłowa ocena prawna wyżej wskazanego materiału dowodowego prowadzi do wniosku , że popełnił on zbrodnię określoną w art. 189a§1 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do A. S. (1) i przekazanie sprawy tego oskarżonego Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść odnośnie tego oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a mający wpływ na jego treść przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów , że oskarżony A. S. (2) usiłował w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwić B. H. uprawianie prostytucji przekazując za nią kwotę 1.700 złotych S. H. , lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na interwencję funkcjonariuszy policji , podczas , gdy z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika , że oskarżony nigdy nie utrzymywał kontaktu z kobietami uprawiającymi nierząd , utrzymywał się z handlu a o przekazaniu pieniędzy S. H. mówił tylko M. S. , który to następnie to pomówienie , będące nielogicznym , pozostającym w sprzeczności z innym zebrany w sprawie materiałem dowodowym odwołał.

Podnosząc powyższy zarzut autorka wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie A. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

W stosunku do M. S. i S. H. wyrok się uprawomocnił.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Grójcu jest merytorycznie uzasadniona za wyjątkiem jej wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania , natomiast apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1) jest oczywiście bezzasadna. Z uwagi na różny zakres zaskarżenia oraz różnorodność zarzutów , wywiedzione w sprawie niniejszej apelacje zostaną omówione oddzielnie w dalszej części uzasadnienia.

Odnosnie apelacji Prokuratora Rejonowego w Grójcu

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Grójcu jest merytorycznie uzasadniona i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny w Lublinie.

Przed rozpoczęciem merytorycznych rozważań nad jej treścią należy w tym miejscu poczynić kilka uwag o charakterze ogólnym. Skarżący bowiem zarzucał zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść , polegający na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej B. H. oraz M. S. , poprzez niezasadne przyjęcie , iż zachowanie A. S. (1), polegające na „ zapłacie za pokrzywdzoną , kwoty 1700,00 złotych wyczerpywało znamiona występku określonego

w art. 13§1 k.k. w zw. z art. 204§1 k.k. , w sytuacji gdy prawidłowa ocena prawna wyżej wskazanego materiału dowodowego prowadzi do wniosku , że popełnił on zbrodnię określoną w art. 189a§1 k.k. a z uzasadnienia środka zaskarżenia jednoznacznie wynika , iż nie kwestionował stanu faktycznego ustalonego przez sąd I instancji , w szczególności okoliczności dotyczących samych czynności wykonawczych dokonanych przez oskarżonego A. S. (1). Należy w tym miejscu zadać sobie pytanie czy nie właściwszym byłby zarzut obrazy prawa materialnego przez sąd I instancji. Przecież o tego rodzaju obrazie można mówić wówczas , gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane) sąd wadliwie zastosował normę prawną czy też bezzasadnie jej nie zastosował. Pozornie taka sytuacja ma miejsce w sprawie niniejszej – ustalenia faktyczne nie są kwestionowane a skarżący zarzuca sądowi I instancji nie zastosowanie właściwego , jego zdaniem , przepisu prawnego. Jednak należy zwrócić uwagę , iż skarżący kwestionując zastosowaną przez Sąd Okręgowy w Radomiu kwalifikację prawną czynu oskarżonego A. S. (1), dopatruje się w jego działaniu innego przestępstwa o zupełnie innych znamionach. W tej sytuacji , niezależnie od nie kwestionowania faktów , jakie miały miejsce i jakie zostały ustalone przez sąd I instancji , autor apelacji miał rację , stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74 – OSNKW 1974/12/233).

Przechodząc do merytorycznych rozważań nad treścią środka odwoławczego w aspekcie treści zaskarżonego wyroku należy stwierdzić , iż podstawowym i właściwie jedynym problem w sprawie niniejszej , jest to , czy ustalone przez Sąd Okręgowy w Radomiu zachowanie oskarżonego A. S. (1) (nie kwestionowane przez skarżącego) winno być zakwalifikowane jako zbrodnia z art. 189a§1 k.k. czy też nie. Problem ten a w szczególności interpretacja użytego w tym przepisie określenia „handel ludźmi „ jest zagadnieniem budzącym zarówno w doktrynie , jak i judykaturze spory i kontrowersję. Chodzi bowiem o interpretację zarówno użytej przez ustawodawcę liczby mnogiej rzeczownika „ludzie” , jak i określenia „handel „ W tym miejscu zauważyć należy , iż sąd I instancji problem ten zauważył i w motywach pisemnych szeroko go analizował powołując stosowne orzecznictwo i literaturę (uzasadnienie k – 638v-640) – przytaczanie tych rozważań w całości w tym miejscu jest zbędne wobec ich obszerności. Z analizy przepisu art. 189a§1 k.k. dokonanej przez Sąd Okręgowy w Radomiu wynika , iż uznał on , iż ustawodawca pozostawiając w tym przepisie określenie „handel ludźmi „ celowo penalizował działalność przestępczą o zasięgu większym , niż pojedyncza , jednostkowa transakcja. Wyraził także pogląd , iż dokonanie pojedynczej transakcji „ handlu „ jedną osobą może być zakwalifikowane jako zbrodnia z art. 189a§1 k.k. ale tylko wówczas gdy udowodnione zostanie podjęcie przez tego sprawcę jakiegoś rodzaju szerszej działalności w tym zakresie , chociażby na przyszłość. Pogląd ten wydaje się być chybiony. Przede wszystkim stwierdzić należy , iż od momentu dodania ustawą z dnia 20 maja 2010 roku art. 115§22 k.k. bezsporne jest , iż ustawodawca penalizuje transakcję handlu pojedynczą osobą jako zbrodnię z art. 189a§1 k.k. Świadczy o tym analiza gramatyczna tego przepisu , w którym definiując pojęcie handel ludźmi jako werbowanie, transport , dostarczanie , przekazywanie , przechowywanie lub przyjmowanie osoby z zastosowaniem sposobów przewidzianych w tej normie , używa określenia „osoby” a więc określenia w liczbie pojedynczej (podobnie Sąd apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 28 września 2010 roku w w sprawie II AKa 93/10 – KZS 2010/11/40). Fakt ten został zauważony przez sąd I instancji. Natomiast za nieuprawniony należy uznać wniosek Sądu Okręgowego w Radomiu , iż dokonanie pojedynczej transakcji „ handlu „ jedną osobą może być zakwalifikowane jako zbrodnia z art. 189a§1 k.k. ale tylko wówczas gdy udowodnione zostanie podjęcie przez tego sprawcę jakiegoś rodzaju szerszej działalności w tym zakresie. Ten ostatni warunek nie wynika bowiem ani z treści przepisu art. 189a§1 k.k. ani z treści przepisu art. 115§22 k.k. Wprost przeciwnie – analizując treść art. 189a§1 k.k. w aspekcie chronologii wprowadzanych przez ustawodawcę zmian zauważyć należy , iż w jego treści użyto określenia „kto dopuszcza się handlu ludźmi „ w miejsce użytego we wcześniejszym stanie prawnym określenia „kto uprawia handel ludźmi „. A zatem została wprowadzona zmiana zastępująca sformułowanie oznaczające czynność wielokrotnie powtarzaną sformułowaniem dotyczącą sytuacji , gdy mamy do czynienia z tylko jednym zachowaniem się sprawcy czynu. Ta zmiana wskazuje jednoznacznie na intencje ustawodawcy co do objęcia sankcją karną w tym przepisie nawet jednego takiego zachowania sprawcy. Natomiast żaden element tej normy nie wskazuje by koniecznym było i by taka była wola ustawodawcy , by takowe pojedyncze zachowanie było podjęte w ramach jakiegokolwiek szerszej działalności w tym przedmiocie. Podobnie się ma z treścią art. 115§22 k.k. Sąd Okręgowy w Radomiu w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wywodzi na poparcie swej tezy , iż ustawodawca gdyby miał na celu spenalizowanie działania

jednokrotnego , jednostkowego inaczej sformułował by treść tego przepisu (uzasadnienie k – 640). Nie wchodząc w polemikę z racjonalnością zaproponowanego rozwiązania zauważyć należy , iż taka interpretacja jest zbyt daleko idąca. Przecież użycie określenia „handel” nie przesądza w żadnym razie o wielokrotności , czy też powtarzalności tego rodzaju czynności – przecież pojedyncza transakcja handlowa mieści się w zbiorze zachowań określanych tym określeniem. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie aktualna treść przepisu art. 115§22 k.k. jest na tyle jasna , iż daje podstawy do prawidłowej jego interpretacji.

Reasumując: zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie każde zachowanie sprawcy polegające na werbowaniu, transporcie, dostarczaniu, przekazywaniu, przechowywaniu lub przyjmowaniu osoby z zastosowaniem sposobów wymienionych w art. 115§22 k.k. jest handlem ludźmi w rozumieniu art. 189a§1 k.k. niezależnie od tego ile razy ma miejsce i ilu osób dotyczy. Nie jest konieczne do kwalifikacji z tego przepisu to by takowe jednostkowe zachowanie sprawcy było podjęte przez niego w ramach jakiegokolwiek szerszej działalności w tym zakresie.

W tej sytuacji wobec bezspornego faktu wyczerpania przez oskarżonego A. S. (1) dyspozycji art. 189a§1 k.k. Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok przypisując mu popełnienie tej zbrodni i dokonując zmiany opisu czynu w sentencji zapadłego orzeczenia a także wskazał przepis art. 189a§1 k.k. jako podstawę skazania i przepis art. 189a§1 k.k. przy zastosowaniu art. 60§2 i § 6 pkt. 2 k.k. jako podstawę wymiaru kary. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie na wydanie w tym zakresie orzeczenia reformatoryjnego a nie kasatoryjnego , jak chciał autor apelacji , pozwala treść art. 437§2 k.k., gdyż dowody zebrane w sprawie jednoznacznie pozwalają ustalić stan faktyczny – stan ten zresztą został ustalony przez Sąd Okręgowy w Radomiu i , oprócz oceny prawnej czynu oskarżonego A. S. (1) , nie kwestionowany przez skarżącego.

Jeśli chodzi o wymiar kary, to Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał , iż materiał dowodowy zebrany w sprawie uzasadnia zastosowanie wobec oskarżonego A. S. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary , gdyż nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo byłaby dla niego niewspółmiernie surowa. Ferując tego rodzaju rozstrzygnięcia miał na uwadze fakt , iż to nie A. S. (2) był inicjatorem i pomysłodawcą tego czynu i jego rola nie była wiodąca – z ustaleń sądu jednoznacznie wynika , iż do tej transakcji doszło z inicjatywy S. H. przy udziale M. S. . Sąd miał na uwadze także fakt postawy pokrzywdzonej B. H. , która zaakceptowała ta transakcję i mimo wcześniejszej umowy z S. H. nie chciała do niej wrócić. Zwrócić należy uwagę , iż w trakcie późniejszych rozmów A. S. (1) i M. S. z S. H. i B. H. odnośnie powrotu tej ostatniej do S. H. obydwaj bracia S. powiedzieli do pokrzywdzonej , że może wracać do S. H. a ta niech odda pieniądze a pokrzywdzona odmówiła powrotu , co wyraźnie wskazuje , iż mogła ona wrócić do S. H. , nie była przetrzymywana wbrew swojej woli a została z oskarżonym A. S. dobrowolnie. Na marginesie należy dodać , iż fakt ten nie ma znaczenia dla kwalifikacji czynu oskarżonego A. S. (1)..

Przy ocenie zachowania A. S. (1) należy mieć także na uwadze uwarunkowania kulturowe i religijne. Sąd miał na uwadze to , iż oskarżony jest muzułmaninem (podobnie jak pokrzywdzona) i iż w jego kulturze takie zachowania jak to nie uważane są za naganne. Zwrócić uwagę należy , iż jego matka akceptowała jego postępowanie. W tym kontekście należy także oceniać krzywdę wyrządzoną pokrzywdzonej (obiektywnie ogromną) ale w rozumieniu oskarżonego i pokrzywdzonej w sumie niewielką. Fakty te są bezsporne i jakkolwiek podlegają negatywnej ocenie moralnej to nie mogą pozostać poza zakresem rozważań odnośnie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego. Dodać należy , iż oskarżony A. S. (2) nie był dotychczas karany , prowadzi ustabilizowany tryb życia utrzymując się z legalnie prowadzonego handlu. W tej sytuacji jego czyn jawi się jako pojedynczy i przypadkowy , stanowiący wyjątek w jego dotychczasowym życiu. W tej sytuacji , nie negując dużego stopnia szkodliwości społecznej tego czynu Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał , iż nawet najniższa kara przewidziana za popełnienie takowego czynu będzie dla oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowa i w zakresie wymiaru kary utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Zdaniem Sądu , kara wymierzona oskarżonemu będzie dla niego wychowawcza i spowoduje , iż więcej takowego czynu nie popełni. Także spełni swoją rolę w kształtowaniu świadomości prawnej wśród osób narodowości bułgarskiej i o religii muzułmańskiej przebywających w Polsce. Orzeczenie kary surowszej klóciło by się , zdaniem Sądu Apelacyjnego

w Lublinie , z poczuciem sprawiedliwości a przede wszystkim nie spełniłoby swej wychowawczej roli powodując u oskarżonego poczucie krzywdy i chęć odwetu zań na społeczeństwie.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. S. (1)

Apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1) jest oczywiście bezzasadna. Skarżąca , zarzucając Sądowi Okręgowemu w Radomiu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść a polegający na przypisaniu oskarżonemu popełnienia czynu opisanego w punkcie I wyroku , faktycznie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez ten Sąd , w szczególności w postaci nie danie wiary wyjaśnieniom tegoż oskarżonego a daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. S. złożonym w postępowaniu przygotowawczym oraz powołuje się ogólnie na inne dowody zebrane w sprawie a mające świadczyć o tymże błędzie popełnionym przez Sąd. Faktycznie więc autorka apelacji zarzuca sądowi I instancji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów a więc naruszenie art. 7 k.p.k. , której skutkiem , jej zdaniem , był wyżej opisany błąd w ustaleniach faktycznych. Stanowisko to jest oczywiście bezzasadne.

Przechodząc do omówienia zarzutu zawartego w wyżej opisanej apelacji stwierdzić należy , że zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak i przytoczone w uzasadnieniu tej apelacji argumenty na jego poparcie , są nieprzekonywujące w stopniu oczywistym, gdyż odwołują się wybiórczo jedynie do części dowodów przeprowadzonych na rozprawie , jak i w ten sam wybiórczy sposób traktują treść tych dowodów.

Podnieść bowiem należy , iż odnośnie sprawstwa oskarżonego A. S. (1) w zakresie przypisanego mu czynu – abstrahując od oceny prawnej jego zachowania (wcześniejsza część uzasadnienia) - sąd I instancji nie pominął żadnego z dowodów , obejmując je szczegółową analizą , znajdującą odbicie w motywach zaskarżonego wyroku , sporządzonych w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 424§1 pkt. 1 k.p.k. W szczególności sąd I instancji wskazał , które fakty uznał za udowodnione a które nie , na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Ustosunkowując się do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego, to zauważyć należy , że środek odwoławczy w tym zakresie sprowadza się do niedopuszczalnej polemiki z ustaleniami sądu I instancji , trafnie i rzeczowo przedstawionymi w pisemnych motywach wyroku. Apelacja ta w szczególności nie wykazuje , jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd I instancji przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Argumenty w niej podnoszone, zresztą całkowicie nieprzekonywujące w świetle całokształtu przeprowadzonych dowodów, zmierzające do wykazania , że jest także możliwa inna wersja zdarzenia od przyjętej przez sąd I instancji , w oparciu o inne dowody od tych , na których oparł się ten sąd, nie mogą uzasadniać zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skoro nie zostały wsparte jakimikolwiek przekonującymi zarzutami podważającymi trafność ustaleń sądu I instancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku w sprawie II Aka 80\06 – LEX nr 183575).

Prawdą jest , iż w dużej części podstawą ustalenia stanu faktycznego przez sąd I instancji odnośnie winy oskarżonego A. S. (1) są wyjaśnienia współoskarżonego M. S. złożone w postępowaniu przygotowawczym w jego początkowej fazie, które różnią się w zakresie opisu przedmiotowego przestępstwa , w szczególności w zakresie udziału w jego popełnieniu przez A. S. (1) od jego późniejszych wyjaśnień. W sytuacji więc niekonsekwencji w wyjaśnieniach wyżej wymienionego oskarżonego, dowód ten wymagał szczególnej kontroli dokonanej przez sąd orzekający. Sąd I instancji w pełni sprostał temu zadaniu. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku , sąd ten , zauważając te niekonsekwencje , w sposób dokładny a nawet drobiazgowy , analizował całość wyjaśnień M. S., dokonując ich weryfikacji w oparciu o inne dowody zebrane w sprawie , takie , jak zeznania pokrzywdzonej B. H. (uzasadnienie k –636 – 637). W sposób logiczny i racjonalny wyjaśnił , dlaczego dał wiarę jego wyjaśnieniom składanym w postępowaniu przygotowawczym w jego początkowej części oraz , dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego składanym w końcowej fazie postępowania przygotowawczego oraz przed sądem . Podnieść w tym miejscu należy , iż wyjaśniając przed sądem , M. S. nie potrafił logicznie wytłumaczyć zmiany swych wyjaśnień dotyczących roli brata A. S. (1) w dokonanym

przestępstwie , gdyż trudno za takowe wytłumaczenie uznać stwierdzenie , że” został uderzony i bolała go głowa”. Sąd I instancji prawidłowo więc uznał jego wyjaśnienia tej treści za niewiarygodne.

Podkreślić należy , iż Sąd Okręgowy w Radomiu dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego M. S. w powiązaniu z innymi zebranymi w sprawie dowodami a w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej B. H. (uzasadnienie k – 635- 637) także jasno wypowiadając się w jakim zakresie daje wiarę jej zeznaniom. Między innymi sąd ten dostrzegł fakt , iż pokrzywdzona zeznała , iż pieniędzy za jej zakup nie wręczał S. H. A. S. (2) i wyjaśnił z jakich powodów w tym zakresie odmówił jej wiary (uzasadnienie k – 636).

Bezspornym w sprawie jest fakt znalezienia przy A. S. przez funkcjonariuszy Policji dokumentów tożsamości pokrzywdzonej B. H. – fakt ten także sąd I instancji dostrzega i prawidłowo , zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym uznaje, iż potwierdza on fakt , iż to właśnie A. S. (2) dokonał „zakup” pokrzywdzonej od S. H.. Nie sposób bowiem uznać za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) , aprobowanych przez autorkę apelacji , iż dokumenty te miał przy sobie by uchronić je przed zagubieniem. Nie było bowiem żadnego zagrożenia ich zagubienia – przecież B. H. pozostawać miała w towarzystwie tego oskarżonego i nocować z nim w domu jej matki.

Inna ocena wyżej wskazanych dowodów, zaprezentowana przez skarżącą w apelacji , jest jedynie niedopuszczalną polemiką z prawidłowymi ustaleniami sądu w tym zakresie. Także argument autorki apelacji , iż A. S. (2) utrzymuje się z handlu i nie miał wcześniej kontaktu z kobietami uprawiającymi prostytutkę a więc nie dokonałby zakupu pokrzywdzonej nie da się obronić. Przecież każdy sprawca dopuszczający się jakiegoś czynu przestępczego najpierw robi to po raz pierwszy a później ewentualnie po raz kolejny. Jeśli chodzi o oskarżonego A. S. (1) , to bezspornym faktem jest , iż kontakty tego rodzaju miał jego brat M. S. i on pośredniczył w tej transakcji a więc oskarżony kontakty te nawiązał poprzez swego brata.

Reasumując : apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1) jest oczywiście bezzasadna. Wprawdzie jest on skierowana przeciwko całości wyroku i zgodnie z treścią art. 447§1 k.p.k. sąd odwoławczy w tej sytuacji winien poddać kontroli całość orzeczenia w tym także w zakresie kary i środków karnych lecz wobec faktu zmiany zaskarżonego wyroku i odniesieniu się przez Sąd Apelacyjny w Lublinie do kary wymierzonej oskarżonemu we wcześniejszej części uzasadnienia , rozważania w tym przedmiocie w tym miejscu są zbędne.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonego A. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i przyjęciu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie – sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.